

NBLITE

Second Summer There's No You

二度めの夏、二度と会えない君

ฤดูร้อน
ครั้ง
ต่อไป

Author : Hirotaka AKAGI
Illustrator : booota
ผู้แปล : อัจฉรา โทตรภวานนท์

จะ
ไม่
ได้
เจอ
กัน
อีก
แล้ว
สิ
นะ

ฤดูร้อนครั้งต่อไป
จะไม่ได้เจอกันอีกแล้วสินะ

Author : Hirotaka AKAGI
Illustrator : boota
Original Design : Tomoyoshi TATSUGUCHI
TATSUGUCHI DESIGN OFFICE
ผู้แปล : อัจฉรา โทตรกานนท์

“เอาเป็นว่าเดินไปตามรางรถไฟ
แบบนี้สนุกกว่าเป็นไหนๆ”

“.....เธอนี่ ล้นจริงๆ เลยนะ”

“แหะ แหะ”

ยอมแพ้แล้ว

ผมได้แต่ยอมโอนอ่อน

ตามใจรินแต่โดยดี

ช่วงสามเดือนนี้

มันกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

และจากนี้ไปก็เช่นกัน

คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากมาย

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับริน

ฤดูร้อนกำลังจะหมดลง
ปฎิหารย์กำลังจะสิ้นสุด
ช่วงเวลาเพียงแค่สามเดือนของพวกผม
กำลังจะปิดฉากลงไปด้วย

โมริยามา ริน

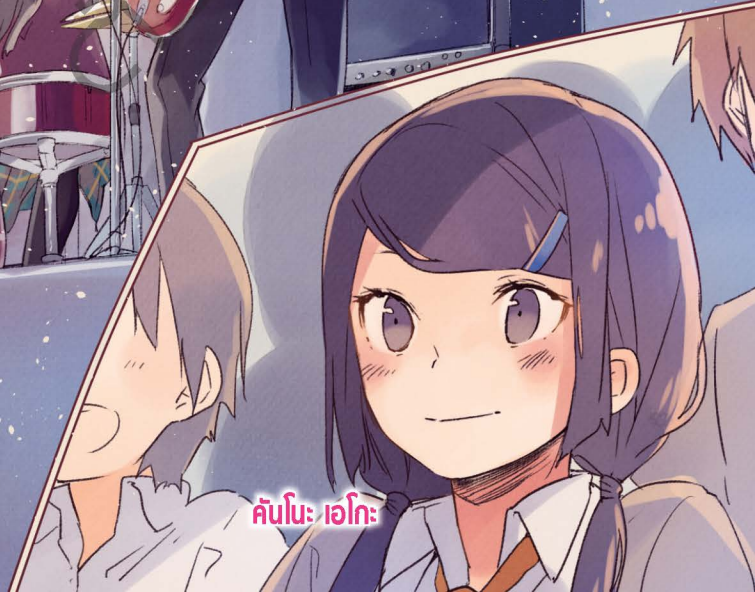
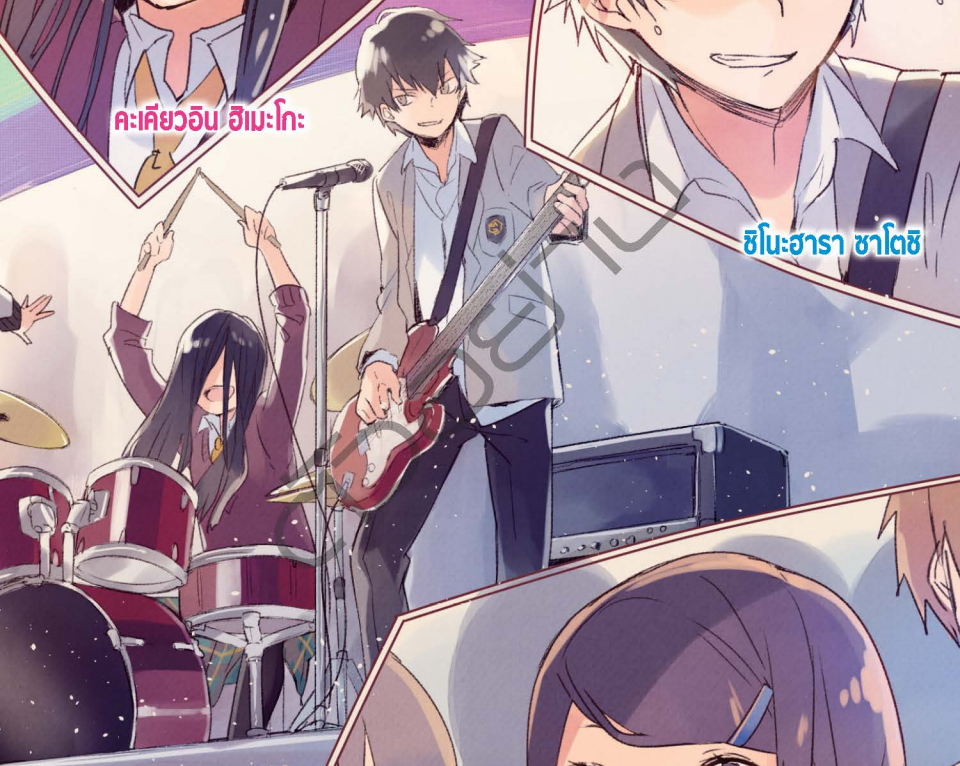
อิซิดะ โระคุริ

คะเคียวอิน ฮิเมะโกะ

ชิโนะฮาระ ซาโตชิ

คัมโมะ เอโกะ

เบื้องหน้าผม

คือรอยยิ้มสดใสของริน

ยิ้มแข่งกับแสงตะวัน

เธอเอียงคอมองด้วยความฉงน (?)

ใบหน้าที่ยิ้มไปด้วยพลังอันล้นเหลือ

พร้อมพุ่งเข้าใส่ตลอด

โดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

รอยยิ้มนั้นราวกับจะบอกว่า

ไม่ว่าอะไรก็ดูน่าสนุก

ไปเสียทุกอย่าง

เธอผู้เป็นที่รักของผม

ได้มายืนอยู่ตรงหน้าแล้ว

A young girl with short brown hair, wearing a white school shirt, a brown tie, and a green plaid skirt, stands in a grassy field under a blue sky with white clouds. She is holding a stick in her right hand and looking towards the left with a surprised expression. A hand holding a guitar neck is visible on the left side of the frame.

“นี่เธอ
นั่นกระเป๋าสอง
โรงเรียน
มัธยมคิตะ
สินะ!?”

เล่นกีตาร์
เก่งขั้นเทพ
แบบนี้
หรือเธอจะเป็น
นักเรียนของ
โรงเรียนมัธยม
คิตะ!?”

|
ขอ
ให้
ช่วง
ชีวิต
ที่
แสน
สั้น
ของ
เธอ
เต็ม
เปี่ยม
ไป
ด้วย
รอย
ยิ้ม

ฤดูร้อนครั้งต่อไป จะไม่ได้เจอกันอีกแล้วสินะ

Author : Hirotaka AKAGI

Illustrator : booota

ผู้แปล : อัจฉรา ไตรภวานนท์

คะเคียวอิน
ฮิเมะโกะ

อิซิดะ
โรคุโร

โมริยามา
ริน

นักเรียน
ชั้น
ม.6
สมาชิก
ในวง
ของ
ซาโตชิ
และ
ริน
เป็น
มือ
กลอง

นักเรียน
ชั้น
ม.6
สมาชิก
ในวง
ของ
ซาโตชิ
และ
ริน
เป็น
มือ
เบส

นักเรียน
ชั้น
ม.6
ป่วย
เป็นโรค
ที่
รักษา
ไม่หาย
ไฟฝัน
อยาก
จะ
เล่นดนตรี
แบบ
แสดงสด
ในงาน
ประจำปี
ของ
โรงเรียน
เป็น
นักร้อง
นำ

แนะนำตัวละคร

ชินะฮาระ
ซาโตชิ

คินโมะ
เอโกะ

เอโนะโมโตะ
ยู

นักเรียน
ชั้น
ม.6
ผู้ใฝ่ฝัน
อยาก
จะ
ทำ
วง
ดนตรี
มีใจ
ให้แก
ริน
เป็น
มือ
กีตาร์

ประธาน
นักเรียน
ชั้น
ม.6
เป็น
เพื่อน
กับ
ซาโตชิ
มา
ตั้งแต่
เด็กๆ

เจ้า
ของ
ร้าน
ขาย
เครื่อง
ดนตรี
เจ้า
ประจำ
ของ
ซาโตชิ
ตั้งแต่
สมัย
ชั้น
มัธยม
ต้น

สารบัญ

013

บทนำ

021

บทที่ 1

ความในใจที่ห้ามเอ่ย

131

บทที่ 2

Primember

239

บทที่ 3

เข้าค่ายเก็บตัว

293

บทที่ 4

การแสดงสดในงานประจำปีของโรงเรียน

349

บทสุดท้าย

อนาคตที่ไม่มีเธอ

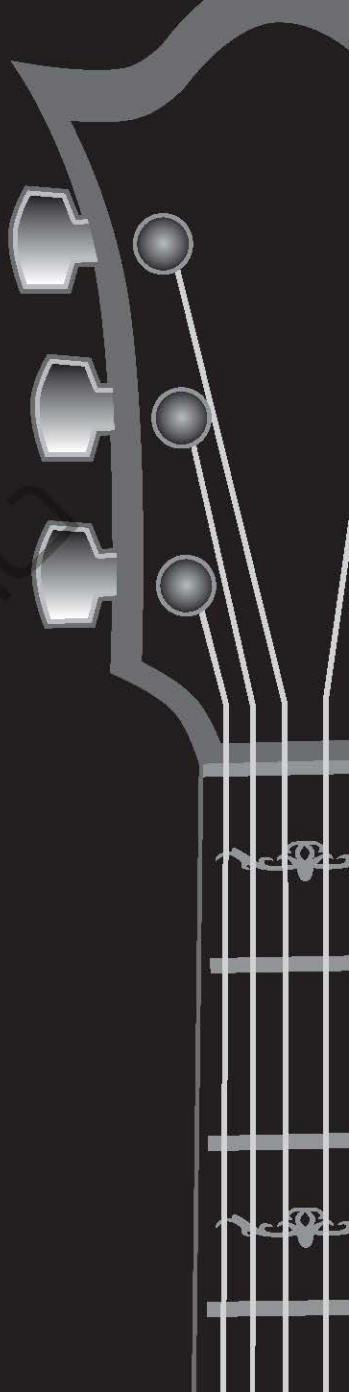
363

บทส่งท้าย

တံတံ

ငါ့အဖေက

วันที่ 3 กรกฎาคม 2557

สวาน้อย โมริยามา ริน คือสิ่งมีชีวิตที่บอกได้คำเดียวเลยว่า บ๊อบ เธอมีความบ๊อบอยู่ในตัว และคลั่งดนตรีขั้นสุด ถ้าคลั่งไคล้ดนตรีธรรมดาก็คงไม่เสียหายอะไรหรอก และหากบ๊อบอยู่ในกรอบ เธอคงไม่มีวันล้ำเส้นเข้ามาในชีวิตของผมแน่ ทว่า ความบ๊อบของเธอนั้นสุดโต่ง แถมยังคลั่งดนตรีสุดดีง ผมจึงถูกลากเข้าไปเยี่ยมจนหัวหมุนไปหมด

ดูภายนอก เธอเป็นสาวน้อยน่ารักเอ็นดู สุกใสจนดูเหมือนประดุก ถูกเลี้ยงมาแบบไขในหิน แต่ผมว่าคงต้องคิดให้ถี่แล้วละ คนเราจะตัดสินกันที่ภายนอกไม่ได้ เพราะรินไม่ใช่คนไหนผู้เรียบร้อยน่ารัก แต่เธอเป็นมนุษย์ประเภทที่สามารถจะฟังหน้าต่างแล้วกระโดดลงมาได้ยามที่เซ็งสุดขีด

ถูกรื้อถอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

เป็นเหตุที่น่กัลั้วมาก เพราะนักเรียน ม.6 จะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำกิจกรรมอื่นใด นอกเหนือไปจากการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย ถึงขั้นลดเวลากินเวลานอนกันเลยทีเดียว ช่วงเวลานั้นเอง โมริยามา ริน ได้ย้ายโรงเรียนมาเข้าเรียนห้องเดียวกับผม ทั้งที่เธอยังใหม่กับที่นี่ ไม่รู้จักใครสักคนเดียว แต่เธอกลับประกาศก็องว่าจะตั้งวงดนตรีเพื่อเล่นในงานประจำปีของโรงเรียนให้ได้

อุตุสำหัยย้ายมาเข้าโรงเรียนมัธยมคิตะซึ่งมีกฎห้ามตั้งวงดนตรี

นี่นะ เหตุผลเพียงข้อเดียวที่ทำให้เธอตั้งเป้าหมายบาระห์่าเช่นนี้ ก็เพียงเพราะที่นี้เป็นโรงเรียนต้นกำเนิดของวงดนตรีที่เธอชื่นชอบมากที่สุดแค่นั้น

จะแต่งเนื้อร้องหรือทำนองก็ไม่เป็น เล่นเครื่องดนตรีอะไรก็ได้ บ้างใหม่ หรือว่ามีเส้นสายที่ใหญ่โตหรือก็เปล่า

แถมเร็วแรงก็ไม่ค่อยจะมี ตรงกันข้ามกับนิสัยท่ามๆ คล้าย รถแข่งอย่างสิ้นเชิง กระนั้นเธอเฝ้าใฝ่ฝันถึงงานประจำปีของโรงเรียน ซึ่งวงดนตรีที่เธอชื่นชอบมากเคยแสดงฝีมือพรสวรรค์เพียงหนึ่งเดียวที่ติดตัวมา คือเสียงร้องที่ดูราวจะมีไว้ปลดปล่อยพลังที่อัดแน่นอยู่ในร่างเล็กๆ นั้น เธอมาที่นี่เพื่อสานฝันให้เป็นจริง

ความฝันที่จะรวมตัวกันสร้างวงเพื่อแสดงในงานประจำปีของโรงเรียนมัธยมคิดะ

รินมักจะยิ้มรับปัญหาที่ตัวเองก่อขึ้นมา โยนออกไปให้คนรอบข้าง แล้วเดินหน้าพุ่งชนกับทุกเรื่อง เธอคือรถสิบล้อเล็กขนาดสิบตันที่เบรกแตกตึกๆ นั่นเอง ส่วนคนที่จะโดนลากลงไปตายด้วย ร้อยทั้งร้อยก็คือผมนี่แหละ เวิร์กมอะไรไม่รู้

“โทษทีนะ ซาโตชิ ! CD ที่จะให้เขาช่วยเปิดออกอากาศนะ ฉันทันหยิบแผ่นผิดไป เผลอไปนิดนึง!”

รินยิ้มอย่างอารมณ์ดี พลังยกมือขึ้นมาข้างหนึ่งทำท่าเหมือน

จะไหว้

“พวกเธออีกแล้วหรือ?”

ประธานนักเรียนส่งสายตาพิฆาต พลงสาวเท้าเข้ามาใกล้

ผมลากแขนรินแผ่นออกจากห้องเรียนเพื่อหนีประธานฯ แล้ววิ่ง
หน้าตั้งไปยังห้องออกอากาศ

“ผลออกไปดีหนึ่งอะไรกันล่ะ! รีบยับยั้งการออกอากาศก่อนเถอะ!”

เสียงที่ตั้งก้องไปทั่วโรงเรียนช่วงพักเที่ยงคือ เสียงกีตาร์ห่วยแตก
บวกกับเสียงร้องคลออย่างมามัน

ความผสมผสานที่ไม่ลงตัวระหว่างความมามันกับความเศร้าสร้อย
สิ้นหวัง ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ไม่อาจหนึ่งเฉยได้ทั่วบริเวณโรงเรียน

สมัยก่อนเคยนึกครีမ်อัดเสียงเอาไว้ มันเป็น CD เก๋น่าอาย
ที่ควรเก็บซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าที่ห้องของตัวเอง แต่ในเมื่อตอนนี้
มันกำลังถูกเปิดตั้งก็ก้องไปทั่วโรงเรียน ผมก็อดไม่ได้ที่จะหน้าตั้ง
เสียงสั้น

“แต่ว่า ฉันชอบเสียงร้องแบบนี้มากเลยนะ”

“...ไม่ใช่แค่สมอง หูยังเพี้ยนอีกนะ เธอนี่...”

“ไม่ได้เพี้ยนสักหน่อย! ก็แห่ม เพลงนี้ดีจริงๆ นะ? ฟังแล้ว
คึกคักดีออก”

รินหัวเราะ ไม่ใช่ลี ยิ้มเยาะต่างหาก

ผมละอยากรจะดีดหน้าผากเข้าไปให้สักที แต่อดกลั้นเอาไว้

“เอาเป็นว่า ไปที่ห้องออกอากาศก่อนเถอะ รีบเก็บ CD แผ่นนั้นซะ ก่อนที่ครูฝ่ายปกครองจะแห่กันมา ไม้จิ้มลาก็ ผุ่งแน่...”

“โอ้... อุตส่าห์ให้คนที่ชมรมช่วยออกอากาศให้แล้วแท้ๆ”

“ความผิดใครล่ะ” ผมบ่นพลาจวิ้งไปกับริน

“--- โมะรียามา ริน ม.6 ห้อง 1 ซิโนะฮารา ซาโตชิ ห้องเดียวกัน
โปรดมาที่ห้องพักครูหลังเลิกเรียน”

“...ว่าแล้วซิยาว”

ผมพิมพ์ไป มือก็หุบแผ่น CD เก้าที่เป็นประวัติดำมืดให้แตก
เป็นเสี่ยงๆ

คนที่ประกาศเรียกผมและรินไปพบก่อนหมดเวลาพักเที่ยงคือ
ครูฝ่ายปกครองที่เป็นหัวหน้าหอการค้าจัดการกิจกรรมของชมรมดนตรี
นั่นเอง

เข้าไปเก็บแผ่น CD ออกมาจากห้องออกอากาศได้โดยที่
พวกครูไม่เห็นก็จริง แต่ครูฝ่ายปกครองหันธงไปแล้วว่านี่เป็นฝีมือ
ของผมกับริน หลังเลิกเรียนก็คงจะต้องใช้ลูกไม้เดิมๆ ว่า “ถูกปรักรัปรำ”
อีกเช่นเคย

“โอ้ พลาดจนได้ อุตส่าห์วางแผนกะให้ทุกคนหลงใหลการ
บรรเลงดนตรีของพวกเราสักหน่อย”

รินกอดอกครุ่นคิด “อื...ม”

“เป็นเพราะเธอนั้นแหละ อีแบบนี้ อาย่าว่าแต่การแสดงสดในงานประจำปีของโรงเรียนเลย แค่ว่ารวบรวมสมาชิกในวงยังเป็นแค่ฝันในฝัน”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า สบายอยู่แล้ว เดี่ยวก็มีทางออกเองแหละ ถ้าเป็นการแสดงของฉันกับซาโตชิละก็ ต้องผลักดันให้พวกเขาลุกขึ้นมาเคลื่อนไหวให้ได้แน่ๆ!”

ในดวงตาคู่นั้นไม่มีความลังเลเลยสักนิด มีแต่ความบ้าบอสุดโต่ง และความมั่นใจอย่างไม่มีเหตุผล

“ถ้าเธอไม่ทำอะไรที่บ้ามากไปกว่านี้ มันอาจจะไปได้สวยก็ได้”

“อ๊ะ! พุดแบบนี้ได้ไง!”

รินปรีเข้ามาทูปไหล่ผมไม่ยั้ง

“ก็มันจริงนี่หว่า ยัยบ๊อง”

“ยังจะพูดอีก!”

ผมดันรีนให้หลบไป แล้วแกล้งถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ทำไมต้องมาวุ่นวายกับยัยบ๊องนี้ด้วยก็ไม่รู้...การแสดงสดในงานประจำปีนะ...เป็นไปได้ก็บ้าแล้ว”

“ไม่บ้าสักหน่อย! แล้วก็เป็นไปได้ด้วย!”

“เออ...เออเออเอ ถ้ารักษาความบ๊องของเธอได้ ก็พอจะมีหวังอยู่หรอก”

“อ๊ี้ ซาโตชิบ้า!”

รินกลับไปห้องเรียนด้วยสภาพห่อเหี่ยว ผมได้แต่มองตามหลัง
และถอนหายใจครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้

“...อย่าห่วงเลย...ความฝันของเธอนะ เป็นจริงได้แน่”

ผมพิมพ์เสียงแผ่วชนิดที่ไม่มีใครได้ยิน

ใช่แล้ว ผมรู้ดี

แม้ปากจะบอกว่าความฝันของรินเป็นเรื่องบ้าบอ แต่ผมก็รู้ดี

ทั้งเรื่องที่สามารถรวบรวมสมาชิกตั้งวงดนตรีได้ เรื่องที่การ
แสดงสดงานประจำปีโรงเรียนอีกสามเดือนถัดมาประสบความสำเร็จ
อย่างล้นหลาม และเรื่องที่ยรินป่วยหนักจนเสียชีวิตในเวลาต่อมา

ทุกเรื่องผมรู้ดี

นั่นเป็นเพราะผมยอานเวลามากจากโลกอนาคตไปอีกหกเดือน
ข้างหน้า

สิ่งที่ผมควรจะทำ มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เพื่อสล้างอดีตที่เคยบอกรักริน

บทที่ 1
ความในใจที่ห้ามเอ่ย

Copyright © 2015

รูจิ่ง ไม่บอกรักเธอซะก็ดีหรอก

ตอนนั้นผมมีชีวิตอยู่โดยที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสุขภาพ
ของริน ความรู้สึกของริน ผมไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง

วันที่ 5 ตุลาคม 2557

วินาทีที่เปิดไฟ ห้องนั่งเล่นที่บ้านผมซึ่งกลายเป็นสถานที่จัดปาร์ตี้
หม้อไฟในเงามืด เพื่อเลี้ยงฉลองหลังสำเร็จงานประจำปีของโรงเรียน
ก็เกิดเสียงหวีดร้องอื้ออึงขึ้นมา วนวนายเป็นนรกแตก

สมาชิกที่เพิ่งเอalingที่ไม่ควรจะกินใส่เข้าไปต่างพร้อมใจกัน
วิ่งกรูไปที่ห้องน้ำ บางคนซักหน่อยก็ได้แต่นั่งเอาทิชชูเปียกเช็ด
ทำความสะอาดในปาก ถ้าซักกว่านี้อีกนิด ผมก็คงเอาเจ้าตัวนั้นเข้าไป
ไปแล้ว ผมจ้องมองระหว่างจิ้งหรีดที่ถูกต้มจนและ สลับกับหม้อที่คว่ำ
อยู่บนพื้นไปมา หลังจากนั้นก็จัดการเอาสันมือสับลงไปที่ดินตอของ
ความยุ่งเหยิงเลวร้ายทั้งปวง

“ไฉ่ย เจ๊บนะ!”

รินร้องลั่น

“ไม่ได้ทำผิดกติกาสักหน่อย! กฎบอกว่าห้ามของที่ละลายได้
แบบซ็อกโกแลต จำกัดเฉพาะของที่กินได้เท่านั้น ลูกมัย?”

ก่อนจะพูดถึงกฎกติกา ประเด็นที่ควรคำนึงถึง คือเรื่องของ
สามัญลักษณ์ที่ต่างหาก

แต่ก็นะ ถ้าคิดจะพูดเรื่องสามัญลักษณ์กับวันนี้เสียเวลาเปล่า

“ฉันอุตส่าห์ไปซื้อเจ้าตัวนี้มาจากร้านขายปลาเซตริออน รับประทาน
สะอาดซัวร์ ถามคนที่ร้านมาแล้วด้วยว่ากินได้รึเปล่า!”

ก็แล้วยังไงละ มันไม่เกี่ยวหรอกว่า จิ้งหรีดสะอาดหรือสกปรก
เฮ้อ ใครเขากินจิ้งหรีดกันเล่า

สรุปว่า งานเลี้ยงฉลองความสำเร็จของเรา สมาชิก 3 ใน 5 คน
ซอกจากการกินจิ้งหรีดเข้าไป ถึงกับหมดเรี่ยวแรง ชมซานกลับบ้าน
ไปแล้ว งานเลี้ยงจึงเลิกเร็วกว่ากำหนด ที่เหลือมีแค่ผมกับรินที่ต้อง
อยู่ช่วยทำความสะอาด เพื่อลบล้างความผิดจากการทำหม้อไฟจิ้งหรีด

วันงานประจำปีของโรงเรียน ทุกคนต่างเหนื่อยล้า จัดปาร์ตี้ฉลอง
กันไม่ไหว อุตส่าห์เลื่อนวันเลี้ยงฉลองแล้วเซียว แต่ที่ไหนได้ กลับ
สลับกะสบบวมยิ่งกว่าเดิม

แต่เอาเถอะ อย่างน้อยก็ถือว่างานเลี้ยงลุล่วงไปแล้วประมาณ
80% แค่นี้คนแก้ว ดื่มฉลองความสำเร็จก็ถือว่าดีแล้ว จากนั้นไป ทุกคน
คงจะยุ่งกับการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย เหลือเวลาเพียงไม่กี่เดือน
เท่านั้น ถ้าผ่านช่วงนี้ไปได้ ก็ยังมีโอกาสกลับมารวมตัวกันแบบนี้อีก
หลายครั้ง

ผมยื่นฝ่าขีรวิวให้ริน

“เก็บกวาดให้เรียบร้อย ก่อนที่พ่อกับแม่ฉันจะกลับมาที่แล้งกัน”

“ด้ายย”

ผมใช้งานวันที่บนเป็นหมิ่นมิ่ง ทั้งที่ตัวเองเป็นคนก่อเรื่องแสบๆ ส่วนผมทำความสะอาดพื้นที่ห้องนั่งเล่นที่เลอะเทอะจากหม้อไฟจิ้งหรีด

และนั่นได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของกิจวัตร “เหมือนเคย” ตลอดช่วงเวลาสามเดือนนี้

เพราะผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนคอยเบรคความมูทะลุของริน คอยตามล้างตามเช็ดสิ่งที่เธอก่อไว้ก็คือผม

ตอนแรกผมแข่งมากกับตำแหน่งนี้ แต่จู่ๆ ความรู้สึกพิเศษบางอย่างค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาอย่างเงิบๆ

“เฮ้อ”

ผมยิ้มอ่อนๆ ตามด้วยเสียงถอนหายใจ

ให้ตายสิ ทำไมผมถึงมาชอบบายถึงต้องนี่ได้ละ

“หิวข้าว”

รินโพล่งขึ้น พร้อมกับเสียงห้องร้องจ๊อจ๊อๆ หลังจากที่เธอเก็บกวาดห้องนั่งเล่นเสร็จแล้ว

“ก็กินพวกจิ้งหรีดที่กำลังร้องระงมอยู่แถวนั้นสิ”

“หึหึ ไม่เห็นต้องพูดแบบนี้เลย!”

ว่าแล้วก็เดินมากกระตุกแขนเสื้อผม

“ไปซื้ออะไรกันที่ร้านสะดวกซื้อกันเถอะ”

“รู้แล้วว่า ไปช้อปปิ้งได้แล้ว”

อากาศยามค่ำคืนในเดือนตุลาคมค่อนข้างเย็นทีเดียว

ผมใช้แจ็กเก็ตคลุมบ่า มุ่งหน้าไปยังร้านสะดวกซื้อที่ใกล้ที่สุด
พร้อมมินซึ่งเดินดักหน้าดักหลังประดุจสุนัขตัวน้อย

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ รินก็เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้
ดวงตาของเธอเป็นประกาย

“โห! ซาลาเปาไส้หมูสับเหรอ!? มีขายจริงๆ ด้วยหรอเนี่ย!”

รินยื่นเกาะหน้าตู้ที่มีซาลาเปาไส้หมูด้วยสีหน้าอยากกินมาก

“อ้อ นี่ก็คงเป็นครั้งแรกของเธออีกแล้วสินะ”

รินใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในโรงพยาบาล เนื่องจากมีโรคประจำตัว
ตั้งแต่เกิด หลายสิ่งหลายอย่างจึงดูเป็นของแปลกใหม่สำหรับเธอ

ร้านสะดวกซื้อ สวนสาธารณะ โรงภาพยนตร์ เส้นทางไปโรงเรียน
ที่ดูจากสมาร์ตโฟน เธอสนใจสนใจไปเสียทุกเรื่อง ความสนใจใคร่รู้
แบบเด็กๆ นั้นเป็นเรื่องที่ดี แต่บางครั้ง ก็อาจก่อให้เกิดโศกนาฏกรรม
แบบหม้อไฟจิ้งหรีดขึ้นได้

รินเริ่มคุ้นเคยกับหลายสิ่งหลายอย่างในช่วงเวลาสามเดือน
หลังจากย้ายมาเข้าโรงเรียนมัธยมคิตะ แต่ถ้านับว่าเป็นฤดูหนาวแรก
นอกโรงพยาบาลแล้วละก็ ต้องถือว่าหลายสิ่งล้วนเป็นเรื่องใหม่มาก

สำหรับเธอ

“ไอ้ะ ไม่ได้มีแต่ซาลาเปาไส้หมูล์นี่นา!”

ไส้ถั่วแดงเอ๊ย ไส้พิซซ่าเอ๊ย พอเห็นว่ามีซาลาเปาหลากหลายชนิด รินก็ทำตาโต เธอจึงมองตู้โชว์อยู่เป็นนาน จนสายตาของพนักงาน ในร้านเริ่มเปลี่ยนเป็นระวางภัย จังหวะนั่นเอง

“ขอทุกไส้เลยนะคะ อย่างละลูกค่ะ”

รินเอ๊ยด้วยสีหน้าจริงจัง

ผมเองก็พลอยบ้าจี้ ซื้อมาไส้หมูล์มาด้วยสองลูก ก่อน ก้าวเท้าออกจากร้าน

“นี่เธอกินคนเดียวหมดเหรอเนี่ย?”

ผมถามรินที่กำลังเคี้ยวซาลาเปาแก้มตุ่ยอย่างอารมณ์ดี ขณะที่ มือก็แกว่งถุงซาลาเปานานาไส้ไปมา

“อย่างแยะที่สุด ก็ชิมอย่างละคำละนะ ที่เหลือยกให้ซาโตชิไง”

“กินทิ้งกินขว้างนะเรา”

หว่า! ตัดความกังวลเรื่องนั้นไปได้เลย เพราะรินสามารถจัดการ ซาลาเปาทั้งหมดจนเกลี้ยง

ขณะเดินไปส่งรินที่บ้านซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของสถานีรถไฟ เหมือนทุกครั้ง เราจะพูดคุยกันด้วยเรื่องลัทธิเพเทร

“นี่”

จู่ๆ รินก็หยุดเดิน ขณะกำลังจะก้าวเท้าเข้าไปในสถานีรถไฟ

แล้วจึงมองไปยังรางรถไฟที่ทอดตัวยาวไกลสุดลูกหูลูกตา

“ไปทางนั้น มีมหาวิทยาลัยอินทนิลไหม?”

“ถัดไปประมาณสองสถานีได้”

“ลองไปกันดูมั๊ย?”

“หา?”

รินกระตุกแขนเสื้อผม

“เร็วๆ เข้าสิ”

“เอ๊ย เต๋ยวลิ”

ทำไมต้องไปตอนกลางคํากลางคืนแบบนี้ด้วย

“เอาไว้วันหลังเถอะนะ”

“โหย”

รินหน้าคิ้ว ยึดแขนเสื้อของผมเอาไว้แน่น ไม่ยอมขยับตัวไปไหน
จากนั้นก็เริ่มตั้งขึ้นตั้งลงวิ่งไปมาอยู่อย่างนั้น

“ไปกันเถอะนะ!”

“....”

ช่วงสามเดือนนี้ผมแทบไม่อาจต้านทานความเอาแต่ใจของริน
ได้เลย

ที่ทำอยู่นี้ก็นับเป็นหนึ่งในความเอาแต่ใจอย่างสุดโต่ง รินจะทำ
อย่างสุดกำลังเสมอ

มันคือช่วงเวลาเพียงสามเดือนเท่านั้นหลังจากที่เธอย้ายโรงเรียน

มา พลังที่มากมายถึงขนาดที่จะเปลี่ยนโรงเรียนมัธยมคิดะที่สีกฎห้าม
ทำกิจกรรมชมรมดนตรีมาเกือบสิบปีได้

ผมยอมแพ้โดยเร็ว เพราะรู้ว่าค่านับก็ไร้ประโยชน์

“โอเค รู้แล้ว”

ผมตรงไปที่ตู้ขายจั่วอัตโนมัติเพื่อซื้อจั่ว แต่พอหันไปมองอีกที
ก็เห็นรินออกเดินอย่างร่าเริงไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม

“ซาโตริคัง ไม่ใช่ ไม่ใช่ ทางนี้ต่างหาก”

รินหันกลับมากวักมือเรียก

“เดินไปต่างหากละ ตามรางรถไฟไป”

“...ความเพี้ยนของรินเริ่มจัดหนักอีกแล้วมัยล่ะ”

“ไม่ได้เพี้ยนสักหน่อย!”

หลังจากนั้นรินก็โชว์ความสามารถที่องสำนวนคำกลอนแบบที่
ผู้เตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยทำกันด้วยสีหน้าภาคภูมิใจยิ่งขึ้นไปอีก
นี่แหละหรือคนที่ทำคะแนนได้เป็นที่หนึ่งของรุ่น รับไม่ได้จริงๆ

“เอาเป็นว่าเดินไปตามรางรถไฟไป แบบนี้สนุกกว่าเป็นไหนๆ”

“...เธอนี่ ลั่นจริงๆ เลยนะ”

“แหะ แหะ”

ยอมแพ้แล้ว

ผมได้แต่ยอมโอนอ่อนตามใจรินแต่โดยดี ช่วงสามเดือนนี้

มันกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว และจากนั้นก็เช่นกัน คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากมาย ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับริน

“ให้ตายสิ ไม่น่ามาด้วยเลย!”

พอออกห่างจากบริเวณสถานีรถไฟเพียงไม่กี่คนและแสงไฟก็ลดน้อยลงทันที

ผมกับรินเดินกันอยู่สองคนในคำตื้นๆ ไปด้วยไฟสว่างที่สลับเปลี่ยนด้วยแสงของพระจันทร์กลมโต

ผมเดินอยู่ข้างริน ใกล้กันจนไหล่แทบจะสัมผัสกันได้

แอบรู้สึกเอ็นดูที่มือเกือบจะสัมผัสกัน ผมเลยซุกมือทั้งสองข้างลงไปใ้ในกระเป๋าลือแจ้ก็เกิด

“เออเนี่ย หอบทำแต่เรื่องเหลวไหลอยู่เรื่อยเลยนะ”

“งั้นหรอ?”

“คนดีๆ ปกติทั่วไป จู้ๆ เขาไม่ชวนคนที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงอาทิตย์ไปเล่นดนตรีแสดงสดกันสองคนหรอก”

“ไม่เห็นจะแปลกตรงไหนเลย”

รินเอ่ยซ้ำๆ พุดแต่ว่า “สนุกออกจะตาย”

“ซาโตชิคุง ตอนขึ้นไปบนเวทีนี้ ยืนตัวเกร็งเสียวนะ”

“...สิ่มมันไปซะเถอะ”

“แต่พอถึงเพลงสุดท้ายนี้ ตั้งใจสิ่มสิ่ม”

“...จำไม่ได้แฮะ”

และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ความแตก จนคนอื่นรู้ว่าพวกเรา
เป็นนักเรียนของโรงเรียนมัธยมคิตะ ตามด้วยการถูกดูอย่างรุนแรง
ต้องเรียกว่าเป็นการแสดงสดครั้งแรกที่ละอะทะดูไม่ได้เอาเสียเลย

“ไว้สอบเสร็จ ค่อยมาแก้มือกันใหม่ล่ะ”

“คราวหน้าครบองค์เลยด้วย”

รินวาดแขนขึ้นไปบนฟ้า ดวงตาเป็นประกายราวกับกำลังมอง
เห็นภาพการแสดงสดครั้งต่อไปอยู่ตรงหน้า

เงียบไปสักครู่ เธอก็โพล่งขึ้นว่า

“ว่าแต่ ซาโตซึกุ เรื่องเรียนเป็นไงบ้าง?”

“ก็ว่าจะพยายามอะนะ...”

“จากนี้ไปฉันจะช่วยเหลือเรื่องเรียนให้แบบเบะๆ เลย ถึงจะ
ไม่ชอบก็ต้องสู้ล่ะ”

“คิดจะจัดกลุ่มติวรวมแบบนั้นอีกแล้วหรือ?”

แค่นี้ก็ถึงใจผอแล้ว

ตอนนั้นไม้โซ่แคร์รินคนเดียว ประธานนักเรียนก็มาคอยกำกับด้วย
โหดสุดๆ

“ฮ่า ฮ่า แบบนั้นล่ะ สวรรค์สวรรค์สร้างนะจะบอกให้!”

ไม่รู้ว่าจะจริงจังแค่ไหน แต่ดูเธอหมายมันปั้นมือ พร้อมจะทำ

ทุกวิถีทางเพื่อให้คะแนนผมสูงขึ้นในระดับที่พอจะรอดสายตาพ่อแม่
ได้บ้าง แต่ก็เอาเถอะ เพราะฉันไม่ทำแบบนั้น โอกาสที่จะสอบเข้า
มหาวิทยาลัยได้ก็ดูริบหรี่เต็มที ถ้าจะบอกว่าเป็นเรื่องที่ควรขบใจ
มันก็ใช้อยู่

“แล้วเธอล่ะ ไม่ต้องอ่านหนังสือเตรียมตัวเอ็นท์ฯ เหนอ”

“ต่อให้ตอนนี้ฉันต้องดูแลซาโตชิ 1 คนหรือ 2 คน ก็ไม่มีผลกับ
การสอบของฉันหรอกยะ ของมันแน่นอนอยู่แล้ว”

“อืม ก็จริงอย่างที่เธอว่า”

มหาวิทยาลัยวาคาสะที่รินและผมตั้งใจจะสอบเข้านั้น สำหรับ
ผมแล้วเปรียบเหมือนประตูที่ทางเข้าตีบตัน แต่สำหรับรินแล้วประตู
เป็นทางโล่งไร้อุปสรรค เอาละ นั่นไม่เกรงใจละนะ ทำตามที่รินว่าก็แล้วกัน

ไม่รู้เป็นเพราะปลายทางที่กำลังมุ่งหน้าไปคือมหาวิทยาลัยหรือ
อย่างไร ทั้งที่ผมและรินยังไม่ได้สอบเอ็นท์ฯ เลยแท้ๆ แต่เรื่องก็พูดคุยกัน
ขณะสาวเท้าเดินต่อไปเรื่อยๆ นั่น กลับเป็นเรื่องที่ว่าหลังจากเข้า
มหาวิทยาลัยแล้ว จะใช้เวลาทำกิจกรรมที่ชมรมดนตรีมากน้อยแค่ไหน
ดูเหมือนพวกเรามีความมุ่งมั่นที่จะโดดเรียนตั้งแต่อ่อนเข้ามหาวิทยาลัย
เสียด้วยซ้ำ

แบบนี้เซ่ใหม่ที่เขาเรียกว่า “ไม่เห็นหน้าตัดกระบอก ไม่เห็นกระบอก
โก่งหน้าไม้”

ระยะทางกว่าจะถึงมหาวิทยาลัยนั้นค่อนข้างไกลอยู่ ระหว่างทาง

เรื่องราวลัทธิเพเทรของผมกับรินยังคงดำเนินต่อไปเรื่อยๆ เนื้อหาที่
คุยกันขยายไปถึงจนถึงเรื่องที่ว่า ถ้าทำวงดนตรีแล้ว ดูท่าจะไม่พอกิน
ละครก็ เห็นที่คงต้องหางานทำ แล้วจะทำอะไรดี

“ซาโตชิคุง ดูเหงวเฮ็งแล้ว ทำทางน่าจะได้เป็นตำรวจสายสืบนะ”

“ทำไม่ล่ะ?”

“ก็หน้าเธอดูจะตาย”

“...งั้นอย่างเธอก็คงต้องอยู่ซาฟารีปาร์คสิเนะ”

“อ๊ะ ได้ดูแลสัตว์ด้วย น่าสนุกจะตาย”

“เปล่า ฉันหมายถึงฝ่ายที่ถูกดูแลต่างหาก เพราะเธอนะ เป็นพวก
ลัทธิหายาก”

“ซาโตชิคุงนะ ไม่ใช่แค่คณะแนวไม่ดีนะ ปากยังไม่ดีอีกต่างหาก!”

ชิ ไม่ต้องมายุ่งเลย

“โง่งนอะไรนี่”

ขณะที่กำลังคุยเรื่องไม่เป็นเรื่อง ผมก็เริ่มมองเห็นประตูลี้ว
อยู่รำไร

“ใหญ่โตดีจัง! กว้างแฉะ!”

ทันทีที่ก้าวพ้นประตูลี้วเข้าไป รินก็กระโดดหมุนไปมาพร้อมกับ
ร้องตะโกน

ความมืดยามค่ำคืนที่โอบล้อมอยู่ทำให้มองเห็นได้ไม่ชัดเจน
แต่กระนั้นเมื่อเทียบกับโรงเรียนมัธยมคิตะแล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่าที่นี่

กว้างใหญ่กว่ามากนัก

“แค่นี้ยังถือว่าแค่นะ”

“จริงเหรอ?”

“อ้อ อย่างน้อยมหา'ลัยที่พวกเราตั้งใจจะสอบเข้าก็กว้างกว่านี้ เยอะละ”

จริงๆ แล้ว ผมไม่เคยโผล่ไปงานโอเพ่นเฮาส์วันเปิดแคมปัสอะไร กับเขาหรอกนะ แต่ได้ยินเขาพูดมาอีกที

“หืม มหาวิทยาลัยเป็นแบบนี้เอง”

ขณะมุ่งหน้าไปยังอาคารที่คิดว่าน่าจะมีนักศึกษายูบ้าง ลู่ๆ รินก็เอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าจริงจัง

“ซาโตชิคงสอบเข้ามหาวิทยาลัยวาคาสะให้ได้นะ”

“อะไรเนี่ย ทำไมจู่ๆ มาพูดเรื่องนี้”

“ถ้าได้เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับซาโตชิคงคงสนุกน่าดูเลย”

รินพูดพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ นั่นทำให้ผมพลอยยิ้มไปด้วย ผมรู้สึกชินที่จะให้รินเห็นสีหน้าแบบนี้แบบตรงๆ จึงแกลังหันไปมองทางอื่น ก่อนจะตอบว่า “นั่นสินะ”

โซลิ ต้องสนุกแน่ ถ้ามีรินอยู่ละก็ ไม่ว่าที่ไหนก็สนุก

สมาชิกในวงคนอื่นๆ ก็มีแผนจะสมัครเรียนต่อในพื้นที่ที่ไม่ไกล จากมหาวิทยาลัยวาคาสะที่ผมและรินตั้งใจจะเข้าเรียนมากนัก

งานประจำปีของโรงเรียนจบลงไปแล้ว แต่พวกผมยังรู้สึก

ไม่จุใจเลย

อยากจะก้าวไปข้างหน้าอีก ไปอีกเรื่อยๆ พร้อมกับริน

“เฮ้ เป็นอะไรนี่เล่า?”

ตอนนั้นเอง ร่างของรินชวนเซ่

ผมรีบเข้าประคองไหล่

ภาพลักษณ์อันแข็งแกร่งของรินที่พร้อมปลดปล่อยพลัง สร้าง
ความเดือดร้อนให้ผมอยู่เสมอ ขัดขัดกับความเป็นจริงที่ว่าร่างนั้นผม
และบอบบางเหลือเกิน

รินก้มหน้าพึมพำ โดยมีมือผมค้ำประคองไหล่

“อะ เอ่อ คือ แคร์รู้สึกเหนื่อยนิดหน่อยนะ”

เสียงนั้นแผ่วเบา ขาดหายเป็นห้วงๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน
วูบหนึ่งที่ผมรู้สึกว่ารินเอียงตัวทิ้งน้ำหนักลงมา แต่หลังจากนั้น
เธอก็ยืนตัวกลับไป ทั้งระยะห่าง ขยับตัวใหม่เหมือนรีบหนี แล้วเอ่ยขึ้น
โดยไม่มองหน้าผม

“แหม เดินตั้ง 2 สถานี เล่นเอาเบ๊ไปเหมือนกันนะ”

แสงไฟริมทางภายในบริเวณมหาวิทยาลัยอาบแก้วและใบหูของ
รินให้กลายเป็นสีแดง

ผมรู้สึกใจเต้นตึกตักแปลกๆ เลยกลับเกลื่อนด้วยการก้มมอง
ปลายเล็บของริน และว่า

“...เร็วแรงตอนที่แสดงดนตรีลากยาวติดต่อกันหลายชั่วโมง

หายไปไหนหมดล่ะ”

อาจเป็นเพราะรินใช้ชีวิตอยู่ในโรงพยาบาลมายาวนาน กำลังวังชาเมื่อตื่นจึงไม่ค่อยจะมี เลนก็พาอะไรก็ได้ ถึงขนาดที่ที่จักรยานไม่เป็น แต่พอถึงเวลาแสดงดนตรีหรือตอนซ้อม รินกลับทั้งร้องทั้งกระโดดโลดเต้นไปมา ดึงดูดความสนใจของใครต่อใครเหมือนเป็นคนละคน

หรือว่าความอ่อนล้าจากงานประจำปีของโรงเรียนเพิ่งจะส่งผลมาถึงตอนนี้

“ขากลับนั่งรถไฟกันเถอะ”

แล้วรินก็ชิงพูดสิ่งที่ผมตั้งใจจะเอ่ยออกมา

“...ก็บอกแล้วว่าให้มารถไฟตั้งแต่แรก ใช่มั้ยล่ะ”

ผมออกเดินนำหน้ามุ่งตรงไปทางสถานี รินตามหลังมาตัวยุๆ เหมือนสัตว์เลี้ยงสัตว์น้อย และไม่วายส่งเสียงมาจากข้างหลังว่า “แบบนี้ก็ไม่แน่จริงนะสิ!”

ผมซื้อตั๋วรถไฟที่สถานีเล็กๆ ดูคล้ายกับโรงน้ำชา ขณะกำลังก้าวขาขึ้นรถไฟที่แทบจะร้างผู้คน ก็มีน้ำหนักอะไรบางอย่างวางอย่างถ่วงอยู่บริเวณชายเสื้อ

“...อะไรอีกล่ะ”

พอหันไปก็เห็นรินกำชายเสื้อผมแน่น

“ถ้าเกิดเซ หวดฮวบลงไปอีกมันอันตราย ช่วยเป็นไม้เท้าให้หน่อย”

รินพูดแบบนี้แสดงว่าไม่ค่อยมีแรงเหมือนเคย เธอยืนเฝ้าอยู่ไป

ข้างหลัง ไม่ยอมก้าวมาขึ้นข้างหน้าเพื่อหลบสายตาผม

“.....”

ผมเองก็ไม่คิดจะหมุนตัวกลับไป แทนการโต้แย้ง ผมงอข้อศอก
ยื่นมือออกไปด้านหลัง ค้ำขาเยื่อของรินมากำไว้เช่นกัน หลังมือที่
แตะกันอย่างเฉียดฉิวร้อนวูบขึ้นมา

ขากลับเราแทบจะไม่ได้พูดอะไรกันเลย หน้าก็ไม่ได้มอง ผิดกับ
ตอนเข้ามาอย่างสิ้นเชิง

จนแล้วจนรอดผมก็ยังไม่มิจังหวะถามถึงเหตุผลที่ชัดเจนว่า
ทำไมอยู่ดีๆ รินถึงโพล่งขึ้นมาว่าอยากจะเดินทางไปที่มหาวิทยาลัยอินทนะ

เดินมาถึงหน้าบ้านของริน

ปกติเราก็แค่กล่าวลา

แต่ทั้งรินและผมต่างคนต่างยังกำขาเยื่อของกันและกันอยู่หน้า
ประตูบ้านโดยไม่ขยับเขยื้อน คล้ายไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อจากนี้ดี

เมื่อพบกับความเงียบต่อไปไม่ไหว ผมจึงเป็นฝ่ายปล่อยขาเยื่อ
ของรินก่อน และเอ่ยทิ้งที่สายต่ายังคงจับจ้องไปข้างหน้า

“งั้นก็นอนพักเยอะๆ นะ”

จังหวะต่อมา รินก็ปล่อยมือบ้าง

แล้วกระโดดแผ้วถ่อออกมาขึ้นหน้าผม

ใบหน้าของรินที่ปรากฏสู่สายตาของผม เป็นใบหน้าที่แจ่มใส

จำเรื่องเหมือนทุกครั้ง

“เจ้าค่า จะขอหลับยาวเป็นตายเลยละ”

รินโค้งพอบเป็นพิถี แล้วหันหลังกลับ ก้าวเท้าตึกตักขึ้นไปตาม
ขั้นบันไดเตี้ยๆ ตรงหน้าประตูทางเข้าบ้าน

“โอ๊ะ”

ตูป

“นี่ ทำอะไรของเธอล่ะ”

รินสะดุดขั้นบันได เธอส่งเสียงร้องออกมา ก่อนจะกลิ้งหลุนๆ

“เดินระวังหน่อยสิ” ปากก็พูดแบบนี้ แต่ผมก็คว้าข้อมือรินไว้

ช่วยดึงเธอให้ลุกขึ้น

แต่

“...ริน?”

มีอันนั้นอันนั้นแปลกประหลาดไว้เรียวแรง ผมตะโกนเรียกชื่อเธอหลายครั้ง
แต่รินก็ไม่ลืมตาขึ้นมา

รินถูกนำตัวขึ้นรถฉุกเฉินไปแอดมิทที่โรงพยาบาล

ผมได้เจอหน้ารินอีกครั้งหลังจากเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์

ปกติกว่าจะนัดรวมตัวสมาชิกในวงกันได้แต่ละทีก็ยากแสนยาก

แต่เมื่อผมได้รับแจ้งว่าให้เข้เยี่ยมได้ ผมก็รีบแจ้งไปที่โรงพยาบาลทันที

“...ฮะ ฮาโตชิคุง”

รินนอนอยู่บนเตียงสีขาว ใบหน้าหม่นหมองซีดเซียว

แววตาที่เคยเปล่งประกายเหมือนเป็นแหล่งกำเนิดพลังงานชีวิต
ตอนนี้หรืออยู่เพียงครึ่งเดียวอย่างอิดโรย

พวงแกมขาวนวลที่เคยแดงระเรื่อด้วยเลือดผาด กลับหมองคล้ำ
ราวกับสีดิน

เพียงแค่สองสัปดาห์เท่านั้นที่เราไม่ได้เจอกัน ทำไมทุกอย่างดู
เปลี่ยนไปราวกับมีรินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่แก่ขึ้น กลายเป็นคนสูงวัย
อายุสัก 60-70 ปีไปแล้ว แถมร่างกายของเธอนั้น คล้ายถูกห่อหุ้ม
ไปด้วยเคাঁกลางของความตาย

นี่มันอะไรกัน

สามเดือนหลังจากที่รินย้ายโรงเรียนมา

ในช่วงนั้นรินใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานร่าเริงกว่าใครๆ

รินเคยร่าเริงสุดใสมากเสียจนการที่หมอบอกว่าเธอไปโรงเรียน
ไม่ได้เหตุเพราะโรคกล้ามเนื้อหัวใจพิการที่เป็นมาแต่กำเนิด จึงฟังดู
เหมือนเป็นเรื่องโกหกไปเลย

การผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจประสบความสำเร็จ เธอกลับมาแข็งแรง
ที่แข็งแรงจนสามารถไปโรงเรียนได้ ซึ่งนั่นทำให้รินได้พบกับพวกผม
แล้วทำไมตอนนี้จึงกลายเป็นแบบนี้ไม่ได้

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วจนผมตามไม่ทัน

อย่างไรก็ตาม ก่อนมาเยี่ยม ผมได้รับฟังคำอธิบายจากพ่อแม่

และคุณหมอมือรับผิดชอบดูแลรินว่า

พบสิ่งผิดปกติกี่ในหัวรินหลังจากที่ทำเรื่องย้ายโรงเรียนเสร็จ ตอนนั้นรินติดตั้งอุปกรณ์ช่วยยื้อชีวิตแล้วเรียบร้อย และได้แต่รอคอย การค้นพบวิธีการรักษาใหม่ล่าสุด

ยาต้านภูมิคุ้มกันจะเข้ากันได้หรือไม่ ผมได้ฟังคำอธิบาย อย่างละเอียด แต่แทบไม่เข้าใจอะไรเลย

รู้แต่ว่ารินตั้งต้นและยังคงปฏิเสธการรักษา เธอเลือกที่จะใช้ชีวิต ในโรงเรียนกับพวกผม

“แหม นึกว่าจะได้อยู่ถึงช่วงพิธีจบการศึกษาแล้วแท้ๆ แต่... คงจะหวังมากไปสินะ”

เสียงของรินที่เคยดังโหวกเหวกโวยวาย ดังก้องไปถึงไหนต่อไหน ตอนนั้นก็กลับแผ่วเบาจนแทบจะกลายเป็นเสียงกระซิบ ขนาดผมมองหน้า รินตรงๆ เงียบหูฟังก็แล้ว ยิ่งแทบไม่ได้ยินเสียงเธอ

ทั้งพ่อแม่ของรินและคุณหมอมือที่ดูแล ตอนนั้นไม่ได้อยู่ในห้องพัก ผู้ป่วย

ภายในห้องสี่ขาวอบอวลไปด้วยบรรยากาศเงียบสงัดจนดูวังเวง มีเพียงรินกับผมอยู่กันตามลำพังสองคน

“...ฉัน...ดีใจนะที่ได้เจอ รู้จักกับซาโตชิคุงและทุกคน”

แม้ว่ารินจะไม่มีเรี่ยวแรง แต่เธอเริ่มรื้อยเรียงคำพูดออกมาได้ โดยไม่ติดขัด

“ถึงจะเป็นเวลาแค่สามเดือนเท่านั้น แต่ฉันสนุกมาก เทียบเท่าปริมาณที่ควรจะได้รับความสุขมาทั้งชีวิตเลยละ”

“นี่...ริน”

แม้ผมจะขัดจังหวะ แต่เธอก็ยังคงพูดต่อไปเรื่อยๆ

“ความเอาแต่ใจของฉันมันก็น่าไม่ให้อยู่หรือก แต่ตอนนี้ฉันคิดว่าตัวเองคิดถูกแล้วว่าเลือกมาโรงเรียนแทนการเข้ารับการรักษา”

“พอเถอะ”

ผมตวาดเสียงดัง ขนาดที่ตัวเองก็ยังคงตกใจ

ผมเว้นช่วงไปครู่หนึ่งเพื่อสูดลมหายใจ สะกดกลิ่นไม่ให้เสียงสั้นระหว่างนั้นรินก็รอฟังอยู่เงียบๆ

เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นรินนิ่งขมขื่นเช่นนี้

นึกในใจว่า ปกติก็จะต้องขัดคอ เอาแต่ใจอยู่เป็นประจำ

“ทำไมพูดเหมือนลั้งเลียแบบนี้ล่ะ”

“ก็ฉันกำลังจะตายนี่นา”

เสียงพูดแผ่วเบาของรินอย่างขัดถ้อยขัดคำคล้ายยอมจำนนต่อโชคชะตา เผยข้อเท็จจริงที่ผมอยากจะยอมรับ

และนั่นดูเหมือนว่า ในที่สุด ผมก็เริ่มตระหนักถึงความจริงที่ว่า ผมกำลังจะสูญเสียรินไป

“ตอนนี้ฉันไม่มีอะไรติดค้างอยู่ในใจอีกแล้วละ ไม่น่าเชื่อใช่ไหม ฉันเองยังตกใจ แต่ก็นั่นแหละนะ คงเพราะช่วงสามเดือนมานี้ ฉันได้

ทำอะไรตามใจในแบบที่ชอบมาตลอด มันก็น่าจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว
 ละนะอะ อืม... แต่ว่า การที่ซาโตชิคุงปฏิเสธไม่ยอมรับคู่กับฉันมาตลอด
 นั้นอาจจะเป็นปมติดค้างในใจเพียงอย่างเดียวละมัง... ถ้าสร้างสถานการณ์
 ที่หนีไม่ได้ขึ้นมา แล้วบังคับให้เธอมาร้องคู่กันได้คงจะดีหรอก แหะ แหะ”

นี่คงกำลังจินตนาการวาดภาพผมที่กำลังอึดอัด ลำบากใจ
 จากการถูกบีบบังคับให้ต้องร้องเพลงอยู่ละสิ

รินแกล้งหัวเราะ

ผมไม่รู้ว่าตัวเองทำหน้าที่แบบไหน

“นี่ ซาโตชิคุง นี่จะเป็นความเอาแต่ใจครั้งสุดท้ายของฉัน”

รินกระซิบทั้งที่ยังนอนอยู่บนเตียง

“ทำวงดนตรีต่อไปนะ ลู่อู่ไปนะ ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ ฉันจะดีใจ
 มาก”

เหมือนเป็นคำวิงวอนภาวนา

คำพูดนี้ที่มึงแทงใจผมมากกว่าบทเพลงใดๆ ที่รินเคยขับร้องมา
 จวบจนตอนนี้

“.....”

คำพูดติดอยู่ที่ลำคอ ความรู้สึกที่หาทางออกไม่ได้ปั่นป่วนอยู่
 ภายในใจ

เท่าที่ผ่านมาก็ทำอะไรเอาแต่ใจมาตลอดอยู่แล้ว จนวาระสุดท้าย
 ก็ยังไม่เว้นอีกหรือ

ทำวงต่อไปงั้นเหรอ? ไม่มีทางเป็นไปได้หรอก

นักร้องนำที่มีหน้าตาตลกอย่างเธอ จะไปหาใครมาแทนได้ล่ะ

รู้มาตั้งแต่แรกแล้วว่าจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน

สุดท้ายแล้วยังคงมาหัวเราะ แทะ แทะ อีก

นี่ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงละก็ โดนฉันทัดไปแล้ว

คำต่อว่าต่อขานทั้งหลายวิ่งวนอยู่ในหัว

หากปล่อยคำพูดเหล่านั้นหลุดออกไปละก็ เห็นทีปากคงจะฉีก

ดังนั้น สิ่งที่ดีที่สุดออกจากปากผมไป คือความรู้สึกเพียงหนึ่งเดียว

ความรู้สึกนี้เท่านั้น ที่หากบอกออกไปแล้ว จะไม่สามารถ

ถอนกลับคืนมาได้อีก

“ฉันรักเธอนะ”

ตอนนั้นผมที่มีหน้าจิ้มมือตัวเอง

จึงไม่ทันสังเกตว่า รินทำหน้าตึง

“รักมานานแล้ว อยากอยู่ใกล้เธอตลอด เพราะฉะนั้น...”

เพราะฉะนั้น อย่าตายนะ

นี่ผมคิดจะปล่อยให้คำพูดไหลจื่อตามแบบฉบับพัฟฟีเลิฟ
หลุดออกไปอย่างนั้นหรือ

พอเงยหน้าขึ้นมา ก็พบว่ารินนอนทำหน้าเกรี้ยวกราดอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

Second Summer There's No You

ฤดูร้อนครั้งต่อไป จะไม่ได้เจอกันอีกแล้วสินะ

โมริยามา ริน ที่जूๆ ก็ย้ายมาอยู่โรงเรียนเดียวกับผม ป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่หาย ผมมีโอกาสดูเล่นดนตรี เปิดการแสดงสดร่วมกับเธอ ได้ใช้ช่วงเวลาแสนพิเศษร่วมกัน...สิ่งหนึ่งที่ค้างคาใจผมก็คือ ความรู้สึกผิดในใจที่ไม่อาจย้อนกลับไปแก้ไขได้ ---- คำบางคำที่ไม่ควรจะพูดออกไป ถ้าตอนนั้น ผมไม่เอ่ยคำนั้นออกไป เชื่อว่ารินยังคงมีชีวิตอยู่พร้อมรอยยิ้มแสนสดใส ---- ฤดูร้อนครั้งต่อไป Time Leap (การเดินทางข้ามกาลเวลา) ผมได้มีโอกาสพบกับรินอีกครั้ง ได้เห็นยิ้มแฉ่งแข่งกับแสงตะวันอีกครั้งรา ท่ามกลางปาฏิหาริย์ปลายฤดูร้อน ผมพยายามหลอกตัวเอง ขอให้ชีวิตอันแสนสั้นของเธอแต่งแต้มด้วยรอยยิ้มตลอดไป.....

二度めの夏、
二度と会えない君

NBLITE

Thai language edition.
For distribution and sales in Thailand only.
จัดพิมพ์เป็นภาษาไทย เพื่อจำหน่ายภายในประเทศไทยเท่านั้น

Bht 345.-

ISBN 978-616-515-904-3

NF-052

นบลิท